

2 cuartos cada número.

Surtirá un cop cada
semana.Se ven en todas las
librerías.

LA RAMBLA

SEMMANARI CATALÁ.

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, n.º 26.

LIBRERÍA DE I. LOPEZ,

Barcelona.

LAS BOTIGAS ANTIGUAS.

VARIOS GÉNEROS.

La botiga de la Marieta es un d' aquells establiments que gosán d' una fama proverbial, deguda als molts anys de vida que contan, á la recomenable probitat de sos duenyos, y á la antigüetat de son estatatge.

Escoltem al vehí de la MARIETA, vell industrial del mateix gremi y sabrem la historia d' esta celebrada botiga de *varios géneros*.

Son fundador vingué l' any quinze, de la *Conca de Tresp*, sens més renda que unas grossas ganas de treballar, lo que no es poch, un cistell, ab cinch dotzenas de mitjas de llana, dos de barretinas, unas lliuras de moxonons y deu bòts de mantega.

Com vosté compendrà, ab aquets capitals no podia plantar eix establiment; pero jo li diré com se las va manejar lo Salvador. Cridant los llurs géneros pe 'ls carrers de Barcelona, estulviant molt; menjant poch y ab una constancia á tota proba, va passar los primers anys de sa juventut sent viatges á Olot; y reparavam que sempre que aixó succehia tornava ab lo cistell més gros, més provehit y més variat. Me recordo com si fos ara d' un dia que 'l vegí tornar ab un borricó, perque ab tot y sa forsa y bona voluntat no podia dur los fardos de que havia fet compra. Allavors llogá una botigueta, aquí á la cantonada tant menuda, que casi bè no se hi podia bellugar. Pero com que voler es poder, ell s' arreglá de manera que allí li cabia tot, y lo que es mes encara, que allí no hi faltava res; comensant per la paciència y la bona cara, que deu ser sempre 'l primer género en un establiment de *varios géneros*.

Lo senyor Felip, que era un botigué que vint anys enrera havia fet com lo Salvador, comensá á ressentirse del vehinat del nou confrare; pero com que era home que tenia molta lletra menuda y sabia de cor quants diners fan una lliura, en lloch de desesperarse, parlarne malament, abarraganá la

mercaderia donantla á cara ó creu y per un tres y no res que es á ben segur lo que avuy farian: lo cridá un dematí quant acabava d' obrir la tenda y no sè lo que 's digueren; més sí que d' aquella feta s' uniren los dos botigués, fentne una sola de las dos botigas y una sola de las dos voluntats.

Lo senyor Felip tenia una filla, lo Badó era soltè y com si alló fos precis pera fer una trinitat complerta, se casaren lo Badó y la Marieta y de llavors ve lo nom de la botiga.

Per ben adobar la cosa, comensaren á visitarla los venerables pares Franciscanos y vosté no ignora que ahont entrava aquella santa gent no hi faltava la gràcia de Déu. Las recomanacions dels uns, la bona voluntat dels altres y la honradés dels duenyos, varen fer que al poch temps de casada la *Marieta*, aquella botiga fos la més acreditada de la Boqueria.

Avuy se conserva tal com estava euranta anys avant. Entremhi.

Allí no s' hi veuhen ni sofes de vellut, ni divans, ni alfombras. Allí no hi ha armariés de miralls, que admiran per son tamany, ni candelabros dau-rats, ni fausto ni ostentació; caretas, que las més de las vegadas disfressan una quiebra próxima ó una insolvencia continua.

Allí no s' hi troban aquets homenets que no ténen de tals més que la figura; tanta es la afeminació en sas maneres y en son parlar, que apareix que lo tracte ab las concurrentas los hagia robat tot lo que 's déu á la dignitat del sexo. Allí no trobareu empalagosos compliments, ni tindreu de soportar que un mico que 'l dia avans escombrava 'l carrer y fregava 'ls vidres, vos allargui la ma y vos amohini ab una conversa insulsa, plena de inconveniencias ridiculas que sols fan ràbia á qui no 'l fan riurer. Allí no trobarem cap home ab cuydadas patillas á la inglesa, vestit á la última moda, figurín animat de carn y ossos, capás de provarse un vestit de senyora, y fins, si gosés un sombrero ab llassos de color de *céfiro brut*; pero en cambi se hi veu solita prestatgeria de llustrós nogué, que recorda aquell temps en que la abundancia de dits arbres feya que no tingués lo valor que avuy se li dona, carregada de telas de todas clas-

ses; indianas de tots preus y tot quant demane la exigent moda del dia. Allí s' hi veu un llustrós tau-lell embarnissat per lo continuo ros de las pessas, que sens descans lo cobreixen á causa de la afluencia dels compradors. Allí no hi ha metros de llautó, sino mitjas canas escapsadas; ab tants y tants *senyals de refinació* que apareixen gravadas de pigota. En lloch dels *Gastados* y *Cesars de mostradors* dos minyonassos ab gech que del mateix modo escombran; que apilotan géneros; que midan canas. Veritat que no fan compliments; pero saludan sempre, apaman bè y no fan pérdrer temps.

La senyora Marieta es qui dirigeix aquell tinglado, com ho podria fer l' home més net de clatell. Ella cuyda de que 'ls *minyons* serveixin puntuals: ella sab y casi os diré endevina si 'l parroquíá vol tela de fil rodó, ú holanda, ó madapolant, ó tela de Vich. Molt cert que ella no sab baratá una tela triada per altra, ni fer véurer garsas per perdiús, ni blanch de llet per blanch retort, ni indiana de la *Espanya* per roba estrangera; pero en cambi pot anarhi una criatura segur de que no se la enganyará ni en lo preu ni en lo género.

Ara, com bè compendrán, aquella bona senyora de detrás lo tau-lell que apenas té trenta cinch anys no será la senyora Marieta que doná nom á la botiga; lluny d' aixó. La primitiva *Marieta* es una senyora de la bona societat comercial de Barcelona, mare de quatre joves comerciants ó advocats ó res, que bè poden viurer ab la esquena dreta tant sols ab lo guanyat per sos pares y ab lo que dona l' arrendament de la botiga que continúa sent y será la mateixa mentras vullgan.

Una sola cosa 'm crema de sos duenyos, que se avergonyeixen del principi de sa fortuna y que hagian substituít lo antich rótul de *Botiga de la Marieta* per lo ridícul de *TIENDA DE VARIOS GÉNEROS*.

JOAN ESTRUCH.

A ANTONIETA.

Lo que amor era no coneixia;
Un jorn, ó nina, bella 't vegí...

Després la flama d' amor sentia
Créixer en mí!

Los jorns que passen desde llavors
Somnis de ditxa me duhen ja...
Ay, m' imagino que tu m' adoras!
Mon somni es va?

Ma fantasia joyosa 's llansa
Als espays màgics de l' il·lusió...
Allí plé d' ansias y d' esperansa,
Allí 't veig jo.

Com á foll corro tras la ventura
D' ensomnis tendres baix lo sopuig;
Quant casi toco ta sombra pura,
Ta sombra fuig!!...

Llavors t' allunyas, t' allunyas, nina,
Falsa! cridantme... Pe 'l bell espay
voló... en va l' ansia mon cor domina!
No 't toco may!

Pot ser que 'l somni que 'l cor m' inquieta,
Fill de fatídich pressentiment,
L' heral ne sia, bella nineta,
Del sufriment!!...

JOSEPH TIMAR.

LO SENYOR FRANCESCH.

VI.

No ha vist, senyor Francesch, quant se parla de la exposició de París? Tothom vol anarhi, sembla 'l judici.

—No m' en parli; es una il·lusió per uns, y per altres no es mes que un medi de darse tono. En realitat, ni uns ni altres hi trobaran lo que hi buscan. Vosté no sab lo que son aquestas exposicions; es anar á que 'l tractin mal, porque com s' aglomera molta gent, los fondistas y totas las personas que viuen de vénder s' en aprofitan, tot se posa mes car, y un está sitiá per totas parts. Las apariencias, si vosté llegeix los periódichs y los anuncis, son d' una baratura extraordinaria; mes lo fondo, la realitat, es de gastar molt y estar malament.

—Y cóm ho esplica?

—Ja li dich, es un fet que jo he palpat. No sè si vosté ignora que vaig estar en la primera exposició universal de Lóndres, porque la idea de esplotar la curiositat de tot lo mon, va ser inglesa.

—No ho sabia.

—Y bè, arribarem á Lóndres, eram cinch companys, y per cinch duros diaris cada un, després d' haver estat en totas las fondas de la capital, nos col·locarem en una per ser la mes barata, ahont dormiam tots en un quarto, en matalassos tirats en terra y menjant pitjor que en la fonda mes arraconada de Barcelona. Ja 'ns digueren que en otras épocas, no haventhi exposició, tot anava d' un altra manera, y ho crech així; mes, com llavors semblava alló una Babilonia, era precis passar per allí ó per la porta.

—Pero á lo menos la exposició y las diversions tindrian atractius que 'ls farien olvidar las incomoditats de la fonda.

—No, senyor, res de aixó. Suposis las diversions, los teatros cada dia feyan la mateixa funeio, com hi havia tanta gent! los altres llochs públics igualment, y si no anava á certs balls que, á dir la veritat, feyan surtir los colors á la cara, ja podia ficarse al llit y esperar l' endemà. Respecte á la exposició, ja era altra cosa. Un intel·ligent podia allí véurer y apéndrer molt; pero los curiosos com jo, lo que feyam era marejarnos, pérdrer lo temps fent lo bobo, sens fixarnos en res y lamentarnos de lo mal representada que estava allí la Espanya.

—Pero ¿es possible?

—Sí, senyor, es tanta, tant inmensa la varietat d' objectes qu' en estas exposicions s' presentan, que cada un que mira li fa olvidar lo anterior, s' escalfa de cap y no pót fixarse en res. Ara es clar, també varem disfrutar de tot alló que s' troba sempre en Lóndres, los parques, lo gran Museo británich, etc.

—Digui, donchs, que millor hauria sigut haver anat á Lóndres en altra ocasió?

—Per mí sí; pero no per altres. ¿Se pensa que dona poca importancia anar dihent per tot, penso anar á la exposició, se li ofereix res per la exposició, y després torno de la exposició, he estat en la exposició? Per gran número de personas aixó es lo tot, y lo demás molt secundari; fan com aquells que s' adorman en un ball de máscaras y l' endemà diuen que s' han divertit.

Ara pe'ls homens intel·ligents aquestas exposicions son un gran mostruari de tot lo que ha pogut alcansar la industria dels homens, y ténen allí molt que apéndrer.

—D' aquest modo vosté trobará á bè que s' envihin homens intel·ligents y fins treballadors á estudiar aquestas grans exposicions?

—Sí, senyor, ho aprobo y ho aplaudeixo, mentres se fassi com se deu fer, d' una manera que sia profitosa. Encara faria mes; jo voldria també que en Barcelona se celebrassin grans exposicions, no universals, sino nacionals, com á medi pera estimular la industria y la agricultura.

—No 'm sembla mal; pero ja es cosa de que s' en ha parlat molt. La diputació provincial sembla que va formar un projecte que ha tingut de abandonar.

—Sí, senyor, aixís se diu, pero no es aquest lo medi; á mon enténdrer, de ferho. Jo, que, com no ignora, estich ben desocupat, he pensat un medi que 'm sembla preferible.

—¿Qué me 'l esplicará?

—Sí, senyor; pero no ara; porque 's fa tart y es hora de retirarme, y per altra part vull refrescarme la memoria ab certas apuntacions que tinch fetas; pero creguim á mí, la celebració de exposicions tant nacionals com provincials, darian molta vida á Barcelona y tal volta resoldria certs problemas que avuy preocupan bastant á totas las classes. Ja 'n parlarem demá si á Déu plau, vinguim á buscar dejornet y aixís tindrem mes temps.

—Ho faré, no passi cuydado.

ANDREU SALA.

A UN ESTEL.

Fa una hora que 't miro
y encar no 't comprench;
tant prompte t' apagas
com brillas mes bell;
quí sab si ets mentida!
quí sab si n' ets ver!
quí sab si somnio
y 'm penso que 't veig!
Cóm n' es falaguera
ta llum, dòls estel!
Cóm l' ànima encisas
y axecas la ment!
Te miro y remiro
cent voltas y mes
y sempre en misteris
ta llum m' enfosqueix!...

Aquí en l' estrellada,
aquí 't posá Déu,
de plata llubenta
llasant raigs eterns
y mut testimoni
dels hòmens essent,
que com á folls corren
de mort vers lo gel.
Quants segles transcórrer
n' has vist, dòls estel!
Quants ays á tu pujar!
Quants plors posas sechs!
Y sempre immutable
tothom aquí 't veu...
Quí sab si ets mentida!
Quí sab si n' ets ver!
Fa una hora que 't miro
y encar no 't comprench;
tan prompte t' apagas
com brillas mes bell...
¿Qué bè ma esperansa
retratas, estel!

JOSEPH TIMAR.

XIU XIU.

En la «Academia preparatoria de carreras especiales,» que lo apreciable professor D. Joseph Roig Minguet té establerta en lo carrer mes baix de Sant Pere, número 6, pis segon, s' han obert classes preparatorias pera los que desitjin ingressar en lo cos de «Maquinistas de la Real Armada,» aixís com pera los que tinguin ganas de apéndrer y saber la Aritmética, l' Algebra y la Mecánica. Sabem qu' es una bona academia, y per lo tant la recomanem á qui pugui convenir.

¿Qué dirán ara los *Sucesos*, que estaban empenyats en fernos saber tots los dias que 'l Sr. Romea feya aixó y alló y lo demás allà, per mes que deyan que estava malalt y que no podia treballar ab gran sentiment dels apassionats al art dramàtic y ab terribles pérduas del digne empresari Sr. Olona? Jo ja m' ho asiguro: que ha arribat á Madrit y que sent que havia acabat sas facultats.—Sí, senyors, aixó deu dirse y res mes.

Ara, com que s' acosta la Semmana Santa, l' editor Lopez ha fet provisió de devocionaris, de manera que 'n té de tots preus y per tots los gustos, ab cubiertas de conxa, de marfil, de vellut, de pell, ab incrustacions de plata, llisos... En fi: no mes hi ha que anar á las sevas llibrerías de la Rambla y carrer Ample y... demanin.

—Home, ¿que no 'm diu res de l' ópera del nostre compatrici senyor Sanchez, anomenada Rahabba?

—Jo li diré: es una ópera que revela bonas disposicions en lo seu jove autor, encara que no siga una obra mestra. Ja es saber també que 'l libreto debia inspirar molt poch al senyor Sanchez, donchs es una cosa bastant desguitarrada.

En resúmen: que estudií lo senyor Sanchez, que ha donat próbas de poguer arribar á ésser un bon professor.

L' altre dia, prou varem dir que l' aplaudí galan del Odeon, senyor Rodriguez, feya pel seu benefici *La creu de plata* y *La qüestió son quartos*, pero se 'ns quedá en lo tinter lo dia en que 'l benefici tindrà lloch, que es en lo dilluns próxim.

Dihem aixó, porque com la funció porta camí de donar una bona entrada, no siga cas que algú, dels nostres lectors, per no matinejar, se trobés sense localitats.

Lo senyor Romea, á causa de sa quebrantada salut, s' ha vist obligat á marxar de Barcelona, ahont cada dia era mes aplaudit.

Sentim que á péndrer tal resolució s' hagi vist precisat lo citat actor, gloria de la escena espanyola, y celebrariam que 'l millorament de la seva salut li permetés lo mes prompte tornar á rebre nous aplausos del públich de Barcelona.

Sabem que 'l benefici del Sr. Roca en lo teatro Romea fón molt concorregut. La comedia del Sr. Baró bonica y molts aplausos per tothom.

En lo mateix teatro s' ha dat també 'l benefici de l' aplaudida dama jove Srta. Pi.

Molta gent, molts aplausos y molt diner.
Que siga la enhorabona.

Sabem que la companyia del Teatro Catalá que actúa en l' Odeon ha sigut demanada pera dar una representació del aplaudísim drama *Las modas*, en lo preciós teatro de Sabadell.

Desd' ara prometem profit á la empresa y molts aplausos als actors.

Per fi de festa es posará en escena la pessa *Cosas del oncle*!

La Academia de Bellas Arts anuncia una Exposició retrospectiva de obras d' Escultura, de Pintura y Arts suntuarias.

Molta es la utilitat que pòt reportar aquesta Exposició, que estarà oberta del 15 de juny al mateix dia de juliol pròxims. La historia del Art, que té de illustrar aquesta classe de exposicions, es no sols útil, sino fins necessaria als pintors y escultors, perque en sas obras no cometian anacronismes; als directores de escena y actors, perque presentin la escena y surtin a las taulas, ab la propietat que requireix l'argument dramàtic; y als industrials, perque estudiin obras fetas ab los mes senzills instruments y que ab tot son obras d' Art.

Aixís es de esperar que tots los col·leccionistas, corporacions y particulars que posehescan objectes artístichs anteriors al present sigle, contribuirán á que la Exposició anunciada siga tot lo variada y abundant possible, pera satisfer las necessitats que la Academia ha pres en compte al anunciarla.

MÉRITS

PERQUE 'M PREMIEN EN LOS JOCHS FLORALS.

Com que aquest any opto als premis que donan los Jochs florals, just es que mérits presenti, si no, com me premiarán?

Jo sò un escriptor molt bo, fins lletres d' adorno faig. Sò deixeble d' en Stirling, que dient aixó ja he acabat; pero, com no tinc vehins, tot sol me l' haig de campar.

Per m'ona, 'm dona una lira la padrina, tots los anys; qu' ella sab que 'l seu fillol es xicot que sab trobar, perque molt sovint li dono agullas que trobo, claus... fins tè un gatet, qu' en la escala vaig trobar abandonat.

Un confiter molt amich,

que 'm dona turrans cada any, sempre 'm diu: de cargolillos com los tews, ningú me 'n fa. Sò autor d' una auca, tant bona que está impresa en paper blau; per so los que la lleigeixen esclaman: ¡es celestial!

Las décimas del sereno vaig fer pè 'l Nadal passat y 'n quedá tant content l' home, que 'n guarda pè 'l vinent any. ¿Quí es que més mérits presenta?

¿No mereixo ser premiat?

Sol jo, ensemps tots los altres, en la lluita haig de guanyar, p' los meus cants tènem d' ésser, entremij de los llurs cants, estels, que en lo cel s' oiran, entre los níguls, brillar.

Jo cantaré 'l Compte aquell dels esperons argentats; lo de la acerada ascona, terròr del host del alarb.

Jo cantaré quant ne branda la campana, al espuntar l' auba, ab llur veu que deixonda á tots los feels cristians.

Jo cantaré l' ayudador que ne tè lo cor nafrat per la ensiadota nina que, d' Amor, li tirá 'ls darts.

Jo, lo Patria, Fides, Amor, tinc per senyera constant, y han d' ésser per l' arpa mia la gaya flor natural, la englantina y la viola.

tres joyells mes aquest any.

¡Via fra Trovadors! que lo jorn s' acostja ja en que los llors de ma testa cegarán vostres esguarts.

FRANCESC PONS.

EPÍGRAMAS.

Per darse to, D. Francisco diu qu' es un home de to; jo puch dir sols que quant canta desafina; pero molt.

Tinch trenta anys, senyor Renia, no crech que ho dupti vosté. —Dona, com ho duptaré si ja 'n fa vint que m' ho diu?

VUITS Y NOUS.

—Tant avansat que 's pensa ser vosté, y si anem á mirar, 'l senyor Enrich lo deixa tres lleguas enderera.

—Pot molt ben ser; mes si jo de prompte dono mitja volta, 'm quedo tres lleguas endevant, y ell es lo que va detrás.

—¿De qué dirian que ve alló que diu y ereu lo vulgo, que quant la sal se bessa, haurá de succehir alguna desgracia?

Donchs hè nada menos que dels antichs idólatras. Ells adoraban á un deú de sal, y tenian la costum de posársel á sobre la taula pera que presidis lo dinar.

Si lo Deu queya, s' afiguraban qu' era senyal de que 'ls despreciaba, y per lo tant deurian tenir alguna desgracia. Com nosaltres no tenim cap deú de sal, sino un Deu de debó, resulta que no havem de fer cas de tals bestiesas. ¡Ja ho veuen si 'n sabem de cosas! Y encara esperintse.

—¿Quina es la pessa que li agrada mes, de las que tocan los de la orquesta dels Esgarrats?

LO COLLARET DE PERLAS.

39

que, naixent entre rocas, tenen per aixeta una etsabara, que dona un rajulí mes constant que una enamorada que no troba altes nubis, y mes murmurador que una vella beata, no; era un sot pler d' aigua al mitx de las quatre alsinas. Ja 'n podian traurer tanta aigua com volguessen, lo sot sempre era pler, y tant pler, que bessant pe 'ls seus costats, feya una pila de regaronets que 'l fi 's juntavan pera ferne un de sol, que se 'n anava á regar los arbres del costat de la carretera.

Al entorn de la font hi havia quatre pedrots, que feyan de pedrisos, y diferents munts de garbons, que pera ser cendras no 'ls faltava sino que 'ls toquessen, indicavan que mes de quatre vegadas s' hi havian fet fins dinars.

Eran las onze del dematí.

Feya un sol que hauria esberlat las pedras, y per consegüent, estant en lo cor del estíu, una calor, que, com se sol dir, no deixava respirar.

Essent aixó cert, llástima hauria sigut que hagués brotat en vá l' aigua fresca y regalada de la font y que las alsinas haguessen donat per no aprofitarse, tan consoladoras y agradables ombas.

Tres personatxes que figurarán en nostra novela aprofitavan las dos cosas assentats en los pedrisos de que ja parlarem.

Lo primer era una dona com d' uns xeranta anys, lletxa, arrugada, peticona, magre, uns ulls petits y verdosos, y una fisonomia que, tenint molts punts de contacte ab la d' aquell aucellot que 's diu lo duch, la veyia antipática fins á tal punt, que no hi havia ningú que veyentla per primera vegada, no hagués dit:

—¿Quí es aquesta vellota?

Lo segon era un jove de vint y quatre anys, guapo, agraciát, y vestint ab la major elegancia lo trajo del pagés catalá.

Lo tercer era 'l tartaner, y, com que no ha de representar cap paper d' importancia en la nostra escena, que se l' afiguri cada hu del modo que vulga, y aixís tothom podrá tenir un tartaner á gust. Me sembla que no poden pas trobar qui 'ls diga més.

Tots tres assentats estavan menjant, y bevent d' en tant en tant un trago del porró que tenian en fresch, puig per aixó es, per lo que generalment fan servir las fonts los pagesos, y á poch's passos d' ells hi havia una tartaneta aturada, qual caball també bebia en lo regaró que la font feya.

—Donchs si, deya la Pona, que era la vella, la gent que anirá á n' aquesta festa major no tindrà fi.

—Ja havem fet bé d' anarhi ab temps, contestá 'l jove agraciát,

La tartaneta.

Moltes candelas fan un ciri.

(Refra popular.)

Han passat dos dias.

Los vehins de B. están que no s' entenen de feyna, ab los preparatius de la festa major, y com que, no podentlos ajudar, no fariam sino destorbarlos, deixemlos y anem, perque aixís convé per la nostra narració, á la font de las alsinas.

No cal que compréu anís ni que vos fiquen los gots de viatge á la butxaca, perque, encara que es cristallina y fresca l' aigua d' aquesta font, nosaltres no hi anirem á béurer, sino á véurer.

La font de las alsinas es á dos horas de B.

Pero dos horas tant de pagés, que pobres de nosaltres, que nos obliguessen á fer semblant camí en lo temps indicat.

Hi ha una carretera, que, desde 'l poble, teatro del nostre drama, vá á un altre poble cinch horas lluny y pe 'l qual ha de passar indispensablement, s' hi va en carruatje, tothom qui de Ripoll vagi á B.

Entre poble y poble donchs, dessota de quatre alsinas y tocant á la carretera, 's trobava la font de que havem parlat.

Mes no era una font com vos afigureu sens dupte d' aquestas

—La que tocan després de la última.
—Quina tocan?
—Lo dós.

—Don Quimet, vosté té una lletra que 'm fa tornar simple, y francament, mal m' está 'l dirho, pero 'm sembla que jo per ara no tinc cap necessitat de tornarmhi ab los seus escrits.

—Vol dir que ja 'n té d' altres?...

Perque vegin lo que té créuer ab ximplerías. Los romans antichs, entre molts bestials preocupacions, tenian la de créuer que quant alguna rata rataba alguna cosa, havian de sobrevenir grans desgracias. Un dia que á una d' aquellas bonas senyoras li va passar pe 'l cap ratar las sabatas de Caton mentres aquet gran sabi s' estava dormint, la gent de la casa, tota alarmada al adonarse de tal aconteiximent nunci de grans desgracias, va correr á despertar al sabi y á preguntarli lo que voldria dir alló.

—Bah! contestá 'l sabi, aixó no es res extraordinari y per lo tant res notable pót voler dir; lo estrany y lo extraordinari fora que las sabatas s' haguessin menjat á las ratas.....

LA CREU.

A impuls d' amargas penas lo món ne sospirava.
L' home per las tenebras com foll ne divagava
Sens esguardar cap llum.

Espinas, ¡sols espinas! per tots los llochs creixian...
Las flors de la esperansa dins la ponsella havian
Tancat lo dós perfum.

L' enteniment anava darrera vana ciencia,
Y descubrint mentidas negava l' existencia
Del Etern Ser, ¡de Dèu!

D' Aquell que ab un sol fiat aixams de mons y estrelles
Ne feu brotar del caos. ¡Eternas maravellas,
Que 'l home admirat veu!

Los justos anyorantse, crits de dolor llansavan;
Amor, fe y esperansa al ánima faltavan
Y sentiments al cor...
A esclau reduhit l' home, lligat ab vils cadenas
Per son igual, sufria las mes amargas penas,
Lo mes cruel dolor.

Los déspotas mofantse del plant y l' amargura,
Lo seu fuet alsavan y ab riella fera, impura
Pegavan als catius.

Los cors ja no abrigavan res de pur y de noble,
Hont vulla s' ofegavan los tristos ays del poble,
La sanch corria á rius.

Al fi dalt de la cima del Gólgota ja 's mira
Lo lábaro santíssim hont lo Dèu-home espira
Predicant pau y amor...
Y prompte las tenebras de pena s' esbargiren
Y cántichs d' esperansa lo món llavors umpliren
Purificant lo cor.

JOSEPH TIMAR.

Sol-lució á la Endevinalla.

La Pinya.

Sol-lució á la Xarada.

Vi-la-no-va.

Sol-lució al Geroglífich.

La infanteria sola forma quadro per defensarse
dels caballs.

ENDEVINALLA.

—Jo, sens tenir camas, corro;
sens ser carril porto gent,
tinch rodas y no soch cotxe
y 'm protegeix molt lo vent;
tinch pals y no soch terrat;
de dins, una casa semblo;
á la Habana puch anar;
pero no pas á Toledo.

XARADA.

La primera res vol dir;
tersa y dos se fa pe 'ls camps;
prima y tersa en la presó
algunas n' hi trobarás;
y, segons he sentit dir,
ne hi ha també dins del mar;
y en la mar y en la presó
segon y ters també hi ha,
y es cosa que 'ls carreters
usan molt pe 'ls animals;
una y dos tens á la cara
de segü, y no 't pót faltar;
una, dos y tres son un
carrer d' aquesta ciutat.

Lo tot es nom de una santa,
pero no es nom d' cap sant.
Vaja: si no l' endevinas,
plega, noy, d' endevinar.

A. RAMULIOTO.

GEROGLIFICH.

PARER PARER Parer
PARER Parer PARER
Parer Parer PARER
LA MODA.

Las sol-lucions se donarán en lo número próxim.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1867.—Imprempla de Narcís Ramirez y Companyia, pas-satge de Escudellers, número 4.

al qui coneixerem per Lluís, perque si no haguessem trobat casa per estar ¡veyeu com ho feyam?

—Tu si per cas, que jo, digué la Pona, sempre tinch lloch á casa de l' Angela.

Aquest nom degue fer una impressió dolorosa en lo cor de Lluís, perque 's descoloriren sos llabis y una sombra de tristesa cubrí son semblant.

La vella sembla que ho notá; l' observá un moment, y al fi li digué:

—Y si tu no trobaves quarto en lloch, no t' agradaria anar á casa de l' Angela?

—Primer morir!

—Y ¿per qué?

—¡Vos me pregunteu per qué, Pona!

—Es clar.

—Donchs ho estranyo, sabent lo que ha passat entre ella y jo.

—¡Fuig, tonto!

Lo jove llansá un suspir.

—Ves qué t' que veurer, continuá la Pona, que tu l' hagi estimada á n' ella y qu' ella t' hagi estimat á tu, per no volerla veurer de cap manera.

—No 'n parlem més, Pona.

—¡Benedit del cabás!

—Vos no sabeu lo qu' ella m' estimava.

—Tot lo que vulgas.

—Donchs no sabeu lo que jo l' estimo.

—Més que tu mateix.

—Donchs, si ho sabeu, ¿com voleu que estimantla li donga ab ma presència un disgust que fins podria costarli la vida?

—¡La vida!

—¡Pobre Angeleta!

—¡Donchs es á dir que, si l' Angela volgués tornarte á estimar, tu no ho voldrias!

—No.

—Y ¿perqué?

—Dona... perqué! Perque es casada, y no pót estimar á ningú més que á son marit.

—Allavoras no s' que farás en B., perque si 't veu l' Angela per la plassa, pe 'ls balls ó pe 'l mercat, ja li darás lo disgust que tens, y aixó de veurerla, ja veus qu' es molt fácil.

—No ho es, perque jo faré tots los medis perque jo puga veurerla, sens qu' ella 'm vegi á mí.

En Tofol era 'l pescador, pare d' en Guillemet y en Joanet.

Lo senyor Cinto 's mossegá 'ls llabis.

—Y encara no es aquest sol; també hi falta 'l senyor Pere, contestá un altre regidor.

—¡Bon dia y bo 'n hora!

Y aquest saludo, dit ab sonora veu, precedí al Sr. Pere, que poch després entrá en la sala.

—Bon dia, senyor Pere, contestá l' ajuntament en coro, y després de ferlo seurer en lo millor lloch, preguntarli com se trobava 'l nin que havia amparat, y saludarlo ab molts mostrars de bon afecte, s' obrí la sessió, quant lo sol entrava per los papers que feyan de vidres en los balcones y finestras.

Lo secretari obrí 'l llibre de gastos é ingresos, que tenia una gran taca d' una gotera del sostre que venia sobre la taula.

Vistos donchs los diners de que 's podia disposar, y després de discutirlo per espay d' una hora, se decidí que hi hagués:

Castell de fochs.

Dos embalats.

Cara de la gegantesa repintada.

Y tot lo demés que en semblants festas s' acostuma.

Es á dir donchs que la festa major de B. havia de ser aquell any una cosa extraordinaria que molts anirian á veurerla.

Se quedá en que 's fés assaber per tot, en que 's convidaria á tots los ajuntaments dels pobles vehins, y s' aixecá la sessió, havent esperat en vá que hi assistís lo pescador, pare de 'n Guillemet y en Joanet.